ΑΡΙΘ. 366—Β ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, (7)19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομη ἐτησία ἐν Αὐστρίᾳ φιορ. 16· ἐν Ἑλλάδι, Ἰονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παραδουνβ. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσκα. — Τιμὴ καταχωρίσεων, σολδὶ αὐστρ. 30 δ' ἑκαστον σίγμα ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἶσὶν ἀπαράδεκτοι.

Ἄτακοι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφείλουν νὰ ὑπήγωσι τὴν 30 Ἰουνίου ἢ 31 δεκεμβρίου (ἔ. ν.)

Κατευθυντέον, εἰς Βιέννην μὲν, **A la Redaction du Journal grec "Ἡμέρα..,** (**Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.**)

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἄλλαχόσε, οἱ ΚΚ. Δ. Στουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεολόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ἰ. Πάρσαλης ἐν Καΐρῳ· Ἰ. Α. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίκας ἐν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεὺς, ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολιάδης ἐν Σύρῳ· Δ. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαρζηλοβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἰβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαζίῳ· Κ. Μαγκαλίτς ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεφαλληνίᾳ· Μ. Σκουρτέλης ἐν Μιτυλήνῃ· Δ. Σάλτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Μ. Σκρινὴς ἐν Βηρυτῷ· Κ. Ν. Σιμωνίδης ἐν Κραϊόβᾳ· Χριστάφ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίῳ· Κ. Δ. Φύλλης ἐν Βιδίνῃ· Δ. Λοΐζος ἐν Κύπρῳ· Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Συστήνομεν εἰς τὰς ἁπανταχοῦ Ἐπιστασίας τῆς **ΗΜΕΡΑΣ**, νὰ εἰσπράξωσιν ὅσον τάχος, καὶ νὰ μᾶς ἐμβάσωσι τὰς συνδρομὰς τῆς ὑπερμεσούσης ἑξαμηνίας, μέχρι τῆς 15 τοῦ προσεχοῦς ὀκτωβρίου (ν. ἔ.) ἀνυπερθέτως. Τοὺς δὲ καθυστεροῦντας εἰσέτι συνδρομητὰς ἡμῶν ἰδιαιτέρως παρακαλοῦμεν, μὴ ἀναβάλλοντες τὴν πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς των παρέχωσι λόγους ἀναβολῆς καὶ εἰς τὰς Ἐπιστασίας μας.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ὁ Γαριβάλδης παραπέμπεται εἰς δικαστήριον ἐνόρκων μετὰ μόνου τοῦ ἐπιτελείου του καὶ τῶν λειποτακτῶν στρατιωτῶν. Ἡ Συνταγματικὴ προανακρούει τὴν ἀρσιν τῆς κατοχῆς. — Ἡ Γαλλία καὶ Ῥωσσία διαμαρτύρονται κατὰ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ· ἀμφίβολον ἐν αὐταῖς ἔτγναν δεκτὰ ὑπὸ τοῦ Μαυροβουνίου. — Ἐν Οὐγγίᾳ ἀνανεοῦται ἡ πάλη πρὸς ζημίαν τῶν Τούρκων. — Τελευτ: εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (6)18 σεπτεμβρίου.

Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, καὶ ἐναντίον τῆς κοινῆς εὐχῆς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἰταλίας, τὸ ὑπουργεῖον Ῥατάτση, ἀφοῦ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν κλίνον πρὸς τὴν συνδιαλλαγὴν, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς σκέψεις αὐστηροτέρας, καὶ ὑποδεικνύει διὰ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου του ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε ἀναβολὴ δὲν προῆλθεν ἐκ δισταγμῶν, ἂν πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος κατὰ τοῦ Γαριβάλδη καὶ τῶν περὶ αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον ὅπως ἀποφασισθῇ εἰς ποῖον δικαστήριον ἀρμόζει νὰ ἀνατεθῇ ἡ τιμωρία τοῦ ἐγκλήματος. Ἐκ τῶν λόγων δὲ τῆς ἐπισήμου ἐφημερίδος ἐξάγεται, ὅτι ὁ δημοφιλὴς στρατιώτης δὲν θὰ παραπεμφθῇ οὔτε ἐνώπιον τῆς Γερουσίας, οὔτε ἐνώπιον τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, ἀλλ' ἐνώπιον τῶν ὁρκωτῶν. Ἡ μόνη δὲ ὑπολειπομένη δυσκολία εἶναι νὰ εὑρεθῇ τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο, τὸ παρέχον πλείονας ἐγγυήσεις εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ἤτοι τὸ προθυμότερον εἰς καταδίκην. Ἡ ἀνέλπιστος αὕτη ἀπόφασις βεβαιοῦται ὅτι ἐλήφθη κατ' ἐπίμονον αἴτησιν τῶν δύο ἐπισημοτήτων τοῦ στρατοῦ· τοῦ Λαμάρμορα καὶ τοῦ Καλδίνη, οἵτινες παρέστησαν ὅτι, ἄνευ τῆς παραδειγματικῆς τιμωρίας τῶν ἐνόχων, κινδυνεύει νὰ παραλύσῃ ἡ πειθαρχία τοῦ στρατοῦ, καὶ ἡ μερὶς τῆς ἐνεργείας θὰ παῖκαὶ δυνάμεις ἐθορυβήθησαν μαθοῦσαι τὰς ὑπερμέτρους ἀξιώσεις τῆς Πύλης, καὶ παριδοῦσαι τὸν ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν ὅλεθρον τόσων χριστιανῶν, δὲν θέλουσι νὰ ἀνεχθῶσι μετὰ τὴν ἀτυχῆ ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος νὰ τεθῇ καὶ μία εἰσέτι χριστιανικὴ φυλὴ ὑπὸ τὴν πατρικὴν τῶν Τούρκων κηδεμονίαν. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας ἔλαβον, καθ' ἃ διαβεβαιοῦται, ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐντονωτάτας ὁδηγίας, καὶ ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ ἀνεγείρῃ ὑπέρ ποτε θρασεῖαν τὴν κεφαλήν. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἐθελοντῶν θὰ ἀπολυθῇ ἄνευ δίκης, καὶ ὡς μόνοι ἔνοχοι θὰ καταδικωχθῶσιν ὁ Γαριβάλδης, τὸ ἐπιτελεῖον αὐτοῦ, καὶ οἱ λειποτάκται στρατιῶται.

Λέγεται ὅτι ὁ Κ. Ῥατάτσης, μετὰ τὴν εἰς Παρισίους ἐπάνοδον τοῦ Ναπολέοντος, σκοπεύει νὰ πέμψῃ πρεσβευτὴν πρὸς αὐτὸν ἕνα τῶν διακεκριμένων ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας, ἢ καὶ νὰ ἀπέλθῃ νὰ συνηγορήσῃ προσωπικῶς παρὰ τῷ ἐστεμμένῳ φίλῳ του περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἰταλίας. Ἐν τούτοις, πρὸς τὸ παρὸν οἱ ἐχθροὶ τῆς ἰταλικῆς ἑνότητος φαίνονται θριαμβεύοντες, καὶ οἱ τὰ ἐναντία φρονοῦντες μόλις εὑρίσκουσι παραμυθίαν τινὰ ἐν ταῖς στήλαις τῆς Συνταγματικῆς. Οἱ δὲ ἐν Τουρίνῳ θασῶται τῆς γαλλικῆς πολιτικῆς διατελοῦσιν ἐν ἄκρᾳ ἀδημονίᾳ, μὴ ἔχοντες τὶ νὰ ἀντιτάξωσιν εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιπάλων των. Τοῦτο γίνεται κατάδηλον καὶ ἐκ τοῦ ἐπαμφοτερίζοντος ὕφους τῶν κυβερνητικῶν ἐφημερίδων, καὶ ἰδίως τῆς Ἐθνικῆς Μοναρχίας, ἥτις εἰς ἓν τῶν τελευταίων φύλλων της ἔλεγε τὰ ἑπόμενα· «Τὸ ὑπουργεῖον ἐνόησε τὸ καθῆκόν του καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ ἔθνους, καὶ ἐπεμελήθη νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὰς καθ' ὃν τρόπον ἔκρινε προτιμότερον. Θὰ εἰσακουσθῇ ἀρά γε ἡ φωνὴ τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως; Θὰ κατορθώσῃ αὕτη νὰ νικήσῃ τὰς ἀναβολὰς καὶ τοὺς δισταγμοὺς τῆς πολιτικῆς τοῦ αὐτοκράτορος; Τολμηρὰ ἤθελεν εἶσαι πᾶσα μαντεία ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Δὲν νομίζομεν ὅμως ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ βεβαιότης περὶ προσεχοῦς λύσεως, ἢ νὰ ἐκλίπῃ πᾶσα ἐλπίς. Ἐν τούτοις, μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Γαλλία θὰ ἐπακούσῃ τῶν εὐχῶν τῶν Ἰταλῶν. Εἰς τοῦτο παροτρύνουσιν αὐτὴν ἡ δικαιοσύνη καὶ τὰ τιμαλφέστερα τῶν συμφερόντων της.»

Ὁ Κ. Λαγεροννιέρος, κηρυχθεὶς, ὡς γνωστὸν, πολέμιος τῆς ἰταλικῆς ἑνότητος, ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ἐν τῇ ἐφημερίδι του τρία ἄρθρα ἐν εἴδει ἐπιστολῶν, ἐν οἷς πραγματεύεται περὶ τῆς πολυθρυλλήτου ὑποθέσεως, πῶς δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ μεταξὺ παπωσύνης καὶ Ἰταλίας συνδιαλλαγή· Ὁ περιώνυμος συντάκτης τῶν πολιτικῶν φυλλαδίων, ἅτινα προοιμίασαν τὴν εἰς τὰς ἐξαρχίας εἴσοδον τῶν σαρδικῶν στρατευμάτων, ἀποφαίνεται εὐθὺς ἐκ προοιμίου ὅτι ἡ σύστασις μεγάλου κράτους, ἔχοντος ναυτικὸν ἰσχυρὸν καὶ δυναμένου νὰ ἄρξῃ τῆς μεσογείου εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Γαλλίας, ἀντιβαίνει εἰς τὰ ἀληθῆ αὐτῆς συμφέροντα, καὶ ἑπομένως δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἡ Ῥώμη εἰς τοὺς Ἰταλούς, ἢ ἐὰν ἐπεκταθῶσι τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας πρὸς διατήρησιν τῆς ἰσορροπίας τῆς Εὐρώπης. Ὁ Κ. Λαγεροννιέρος ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐν Βολλαφράγκᾳ συνθήκης. Ἐὰν ἡ ἑνότης τῆς Ἰταλίας ἄνευ τῆς Ῥώμης εἶναι χίμαιρα, ἤθελεν εἶσθαι ὀνειροπόλημα ὁμοσπονδία περιλαμβάνουσα καὶ τὴν Αὐστρίαν ὡς κυρίαρχον τῆς Βενετίας. Ἐπίσης δὲ ἀδύνατος εἶναι καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῶν μικρῶν ἐθνικοτήτων τῆς Τοσκάνης, τῆς Πάρμας καὶ τῆς Μοδένης, αἵτινες, δυστυχῶς διὰ τοὺς λαοὺς ἐκείνους καὶ τοὺς μονάρχας αὐτῶν, ἦσαν μόνον στρατιωτικοὶ σταθμοὶ τῆς Αὐστρίας.

Ταῦτα λέγων ὁ Γάλλος γερουσιαστὴς, δὲν νομίζει ὅτι εἶναι ὅλως ἀπόβλητος ἡ περὶ Ὁμοσπονδίας ἰδέα, ἀλλὰ θέλει νὰ σύρκηται αὕτη ἐκ δύο μεγάλων κρατῶν, τῆς βορείου καὶ τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, καὶ τῆς Ῥώμης, ἥτις, τεθειμένη μεταξὺ αὐτῶν, νὰ χρησιμεύῃ ὡς δεσμὸς ἑνώσεως. Οὕτως, ἀρχούσης ἠθικῶς τῆς παπωσύνης, ἡ Ῥώμη ἤθελε καταστῇ ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας, διατηρούσα συγχρόνως καὶ τὸν ἐξαιρετικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, ὡς πρωτεύουσα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Ἀλλὰ πρὸς πραγματοποίησιν τοιούτου σχεδίου τούτου, ἤθελεν εἶσθαι ἀπαραίτητος ἡ ἀποκατάστασις τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, ὅπερ, κατὰ τὸν γράφοντα, κατεκτήθη ἐν στιγμιαίᾳ παραφορᾷ, καὶ μόνον διὰ τῆς βίας δύναται νὰ μείνῃ ὑποτεταγμένον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ῥωμαϊκὴ αὐλὴ μέχρι τοῦδε ἐφάνη ἀνένδοτος εἰς πάσας τὰς προτροπὰς, εἶναι ἀναγκαία ἡ συγκάλεσις εὐρωπαϊκοῦ συνεδρίου, ὅπως λύσῃ τὸ ζήτημα ἐπὶ ταῖς ἑπομέναις βάσεσι. — Διαίρεσις τῆς Ἰταλίας εἰς τρία κράτη συνδεδεμένα ὁμοσπονδιακῶς· ἐγγύησις τῆς παπικῆς γῆς τῆς περιλαμβανούσης τὴν Ῥώμην καὶ τὸ κληροδότημα τοῦ Ἁγίου Πέτρου· ἐπιφύλαξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἐπὶ τῶν Μαρκῶν καὶ τῆς Ὀμβρικῆς, καὶ ἀπότισις φόρου ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ διοικοῦντος αὐτάς· ἕνωσις στρατιωτικὴ, διπλωματικὴ, δικαστικὴ, τελωνιακὴ καὶ νομισματική. Ταῦτα πάντα ἡδύναντο νὰ ἐμβάλωσι τοὺς περὶ τὴν πολιτικὴν ἀσχολουμένους εἰς σπουδαίους διαλογισμοὺς, καὶ τὰ Ἡμερήσια Νέα λέγουσιν ὀρθότατα ὅτι, ἐὰν τὸ πρόγραμμα τῆς Γαλλίας ἦτο καὶ πρόγραμμα τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, ἔπρεπε νὰ συναστισθῶσι κατ' αὐτὴς ἡ Ἰταλία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία· ἀλλ' ὁ συντάκτης τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρου σπεύδει νὰ διακηρύξῃ ἐν ἐπιλόγῳ, ὅτι δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶναι ὁ ἐπίσημος διερμηνεὺς τῆς κυβερνήσεως.

Ὁ τηλέγραφος τῆς Ῥαγούζης οὐδὲν ἀνήγγειλε καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ταύτην περὶ τῶν μεταξὺ τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ καὶ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου διαπραγματεύσεων. Ὑπεγράφη ὁριστική τις συνθήκη, ἢ τὰ πράγματα μένουσιν εἰσέτι μετέωρα, μὴ στεργόντων τῶν ὀρεινῶν νὰ ἀπολέσωσι προνόμια, ὑπὲρ ὧν ἠγωνίσθησαν ὅλην ἑκατονταετηρίδα κατ' ἐχθρῶν πολὺ φοβερωτέρων τοῦ ὀθωμανοῦ ἀρχιστρατήγου; Αὕτη ἡ ἐρώτησις περιτρέχει εἰς ὅλων τὰ στόματα· ἀλλ' οὐδεὶς ἐστιν ὁ ἀπαντῶν. Ἐκ τῆς σιγῆς ταύτης εἶναι φυσικὸν νὰ ἐξαγάγωμεν ὅτι ἴσως τὸ θέατρον τῆς διπλωματικῆς ἐνεργείας δὲν εἶναι πλέον ἡ Κετίγνη καὶ ἡ Σκόδρα, ἀλλ' ὅτι τὸ ζήτημα μετηνέχθη εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἀληθῶς, φαίνεται ὅτι αἱ εὐρω-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Η'. — ΑΝΤΕΠΙΦΟΡΑ.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Ἰαβέρης ἔτρεμε. Τὸν ἤλθε νὰ καταβῇ, διὰ νὰ κράξῃ τοὺς στρατιώτας, ἀλλ' ἐφοβήθη μὴ λάβῃ καιρὸν ὁ Ἀγιάννης καὶ δραπετεύσῃ. Ἔμεινε λοιπὸν, ἔλαβε τὴν ῥάβδον του ἐκ τῆς ἄκρας της, καὶ ἐστήριξε τὴν ῥάχιν του ἐπὶ τῆς θύρας, προσέχων εἰς πᾶσαν τοῦ Ἀγιάννη κίνησιν.

Ὁ Ἀγιάννης ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνά του ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τῆς κλίνης, ἐστήριξε τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρός του, καὶ ἔμεινε θεωρῶν τὴν Φαντίναν ἀκίνητον καὶ ἐξηπλωμένην. Ἔβλεπεν ἄναυδος, σύννους, ἀλλ' ὡς οὐδὲν ἀναλογιζόμενος τῶν πραγμάτων τῆς παρούσης ζωῆς. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐνέφαινεν ἄλλο αἴσθημα, εἰμὴ ἀνέκφραστον οἰκτιρμόν. Μετά τινας στιγμὰς, ἔκυψε πρὸς τὴν Φαντίναν καὶ ἐλάλησεν εἰς αὐτὴν μυστικῶς.

Τί τὴν εἶπε; Τί ἄρα γε ὁ ἀποκεκηρυγμένος οὗτος ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν νεκρὰν ταύτην γυναῖκα; Οἱ λόγοι του τί ἐσήμαινον; Οὐδεὶς ζῶν τοὺς ἤκουσε· τοὺς ἤκουσεν ἄρα γε ἡ νεκρά; Οἱ ἄνθρωποι ἔχομεν πλάνας τινὰς συμπαθείς, καὶ εἶναι ἴσως ὑπερφυεῖς ἀλήθειαι. Τοῦτο ὅμως ὑπάρχει βεβαιότατον, ὅτι ἡ ὁσία Σεμπλιτία, ὁ μόνος αὐτόπτης μάρτυς τοῦ πράγματος, διηγήθη πολλάκις ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἀγιάννης ἐλάλησεν εἰς τὸ ὠτίον τῆς Φαντίνης, αὐτὴ διέκρινε καλῶς μειδίαμά τι ἀνεκλάλητον, ἐλθὸν εἰς τὰ ὠχρὰ ἐκείνα χείλη καὶ εἰς τὰ πλήρη ἐνταφίου ἐκστάσεως ὄμματα.

Ὁ Ἀγιάννης ἔλαβε μεταξὺ τῶν δύο του χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς κεκοιμημένης καὶ τὴν διώρθωσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὡς θὰ ἔπραττε μήτηρ πρὸς βίον τέκνον, ἔπειτα ἔδεσε τοὺς θώμιγγας τοῦ χιτῶνός της, καὶ ἔχωσε τὴν κόμην της ἐντὸς τῆς καλύπτρας. Τούτων γενομένων, τῆς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ μορφὴ τῆς Φαντίνης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφαίνετο παραδόξως φαεινή. Ὁ θάνατος εἶναι ἡ εἴσοδος ἐν τῷ μεγάλῳ φωτί.

Ἡ χεὶρ τῆς νεκρᾶς ἐκρέματο ἔξω τῆς κλίνης. Ὁ Ἀγιάννης ἐγονυπέτησεν, ἔλαβε τὴν χεῖρα ἐκείνην, τὴν ἤγειρεν ὀλίγον, καὶ τὴν ἠσπάσθη. Ἔπειτα δὲ ἀνορθωθεὶς, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰαβέρην, καὶ, — Τώρα, τὸν εἶπεν, εἰμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

Ε'.

Τάφος προσήκων.

Ὁ Ἰαβέρης ἤγαγε τὸν Ἀγιάννην εἰς τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως.

Ἡ φυλάκισις τοῦ Κ. Μαγδαληνῆ ἐπροξένησεν εἰς τὴν Μ. ἐπὶ Μ... ἀπερίγραπτον ἐντύπωσιν. Θλιβόμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ κρύψωμεν ὅτι ὅλοι ἐν γένει, ἅμα ἀκούσαντες ὅτι αὐτὸς ἦτον ποτὲ εἰς τὸ κάτεργον κατάδικος, τὸν ἐγκατέλειψαν. Ἐντὸς δύο ὡρῶν, ἐλησμονήθησαν ὅσα ἂν ἔπραξε καλὰ εἰς τὸν τόπον, καὶ ἄλλο πλέον δὲν ἦτον ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἰμὴ κακοῦργος. Δίκαιον ὅμως εἶναι νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἠγνόουν εἰσέτι οἱ κάτοικοι τὰ διατρέξαντα ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἀράσσου. Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν ἠκούετις εἰς τὴν πόλιν εἰμὴ ὁμιλίας ὡς τὴν ἑξῆς.

— Τὰ ἐμάθετε; Ἤτον καταδικασμένος εἰς τὸ κάτεργον! — Ποῖος; — Ὁ δήμαρχος. — Τί μὲ λέγετε! ὁ Κ. Μαγδαληνῆς! — Ναί. — Ἀληθινά; — Ναὶ, καὶ οὔτε ὠνομάζετο Μαγδαληνῆς· ἔχει ἓν ὄνομα φρικῶδες· Ἀγάνης, Τηγάνης, Σογάνης. — Κύριε ἐλέησον! — Τώρα τὸν ἔχουν ὑπὸ κράτησιν! — Πρὸς τὸ παρὸν, τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως, ἕως νὰ τὸν μεταφέρουν. — Νὰ τὸν μεταφέρουν! Θὰ τὸν μεταφέρουν; Ποῦ θὰ τὸν μεταφέρουν; — Θὰ τὸν δικάσουν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον διὰ μίαν κλοπὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἄλλοτε εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. — Καλὰ τὸ ἔλεγα! Τί νὰ σὲ εἰπῶ; Ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅταν τὸν ἔβλεπα τόσον καλὸν, τόσον τέλειον, τόσον ἀνεπίληπτον, ἐδίσταζα πάντοτε. Δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸ παράσημον τοῦ σταυροῦ, ἔδιδε χρήματα εἰς τὰ παιδιὰ ὅπου ἀπαντοῦσεν εἰς τὸν δρόμον. Ὑπωπτεύθηκα πάντοτε ὅτι ὑποκάτω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ θὰ ὑπῆρχε κάποια κακὴ ἱστορία.

Εἰς τὴν ἀνωτέραν μάλιστα κοινωνίαν τὰ τοιαῦτα σχόλια ἐπῆραν καὶ ἔδοσαν.

Οὕτω διελύθη εἰς τὴν Μ. ἐπὶ Μ... τὸ φάντασμα ὃ ἐκλήθη Κ. Μαγδαληνῆς. Μόνον τρεῖς ἢ τέσσαρες ἄνθρωποι εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἐπέμεινον πιστοὶ εἰς τὴν μνήμην ταύτην. Ἡ γραῖα θυρωρὸς, ἥτις τὸν εἶχεν ὑπηρετήσει, ἦτον ἐξ αὐτῶν. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ ἀγαθὴ γυνὴ αὕτη ἐκάθητο εἰς τὸ πλησίον τῆς θύρας δωματίου της, τεθορυβημένη εἰσέτι καὶ μυρία σκεπτομένη θλιβερά. Τὸ ἐργοστάσιον εἶχε μείνει κλειστὸν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν· ἡ μεγάλη θύρα τῆς αὐλῆς του ἐκλειδώθη ἔνδοθεν· ἡ ὁδὸς ἦτον ἐρήμη. Ἐντὸς τῆς οἰκίας δὲν ἔμεινον εἰμὴ αἱ δύο καλογραῖαι, ἡ ὁσία Περπέτουα καὶ ἡ ὁσία Σεμπλιτία, ἀγρυπνοῦσαι πλησίον τοῦ σώματος τῆς Φαντίνης.

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 366 Α τῆς «Ἡμέρας.»

στέργουσι νὰ ἀναγωρίσωσιν οἱανδήποτε σύμβασιν ἀντικειμένην εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐν Παρισίοις συνθήκης, ἥτις, ὡς γνωστὸν, οὐδένα τίτλον κυριαρχίας ἀπένειμεν εἰς τὴν Πύλην ἐπὶ τοῦ Μαυροβουνίου. Ἡ Ἀγγλία, κατὰ φυσικὸν λόγον, προσπαθεῖ νὰ οὐδετερώσῃ τὴν ἐνέργειαν ταύτην, καὶ μένει ἰδίως ἀνένδοτος καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰς τὸ Μαυροβούνιον παραχώρησιν οἱουδήποτε λιμένος ἐν τῇ Ἀδριατικῇ, φοβουμένη μὴ ἡ Ῥωσσία εὕρῃ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦτο διέξοδον εἰς τὴν Μεσόγειον.

Τὰ δεινοπαθήματα τῶν Μαυροβουνιωτῶν συνεκίνησαν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὸν πολιτισμένον κόσμον, καὶ ὁ φιλελεύθερος τύπος ἐπικαλεῖται ἑνὶ στόματι τὴν ἀρωγὴν τῆς Εὐρώπης ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου λαοῦ. Ἐφημερίδες τινὲς, καὶ ὀνομαστὶ ἡ Καρτερία τῶν Μεδιολάνων, μέμφονται πικρῶς τὰς εὐρωπαϊκὰς κυβερνήσεις ὅσαι πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον παροτρύνουσι τοὺς χριστιανοὺς εἰς πάλην ἄνισον καὶ μετέπειτα ἀφίνουσιν αὐτοὺς ἔρμαιον ἰσχυροῦ δυνάστου. Ἀποδίδουσι δὲ καὶ δικαίως πάσας τὰς συμφορὰς τῶν σλαβικῶν λαῶν εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλας ἀντιζηλίαν τῶν δυνάμεων καὶ εἰς βάσανόν τινα μοῖραν κωλύουσαν αὐτοὺς νὰ συναστισθῶσι, πρὸς ἑνὰ καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ. Ὅταν ὁ Βουκάλβιτς ἀνεπέτασε τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας, ἡ Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιον ἀπενίπτοντο τὰς χεῖρας. Ἀφοῦ κατετροπώθη ὁ γενναῖος ὁπλαρχηγὸς, τότε κατῆλθε εἰς τὸ στάδιον καὶ ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος· ἀλλ' ἀπομονωθεὶς καὶ οὗτος, ἠναγκάσθη νὰ κλίνῃ τὸν αὐχένα Τίς οἶδεν! Ἴσως μετὰ μικρὸν ὑποστῇ καὶ ἡ Σερβία τὴν αὐτὴν τύχην! Ἡ Τουρκία συντρίβει εὐκόλως ῥάβδους, αἵτινες δὲν ἠθέλησαν νὰ ἑνωθῶσιν εἰς δέσμην.

Ὁ τηλέγραφος ἀναγγέλλει, ὅτι καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς ἐν Ἑρζεγοβίνῃ ἀποστασίας ἐξέλιπον, ἀποθεσάντων τὰ ὅπλα πασῶν τῶν συμμορριῶν, αἵτινες περιεφέροντο μέχρι τοῦδε τῆδε κἀκεῖσε. Ὁ Ὁμὲρ πασσᾶς προσεκάλεσε τὸν Βουκάλβιτς νὰ ἔλθῃ εἰς Σκόδραν, ὑποσχόμενος αὐτῷ ἀμνηστείαν.

Ἡ ἐν Οὐχίτσᾳ συνομολογηθεῖσα ἀνακωχὴ εἰς οὐδὲν ὠφέλησε, διότι τῇ (3)15 ἐπανελήφθη ἡ πάλη, ἐπιτρεθέντων ἐξ ἀπροόπτου τῶν Τούρκων κατὰ τῶν Σέρβων στρατιωτῶν καὶ φονευσάντων ἕνα ἐξ αὐτῶν. Ἡ συμπλοκὴ διήρκεσε μέχρι τῆς ἑσπέρας· ἐπανελήφθη δὲ τὴν ἐπαύριον. Τὸ ἀναγγέλλον ταῦτα τηλεγράφημα δὲν περιέχει πλείονας λεπτομερείας· ἀρκεῖται δὲ λέγον ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐξεδιώχθησαν ἐκ τῶν θέσεών των καταφυγόντες εἰς τὸ φρούριον.

Η ΓΑΛΛΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

(ὑπὸ Ἐδμόνδου Ἀβούτου.)

Β'.

Μή τις θαυμάσῃ ἂν ἡ γαλλικὴ πολιτικὴ τοιαύτη οὖσα φαίνεται ὕποπτος εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς λαοὺς, καὶ βάλλῃ τὴν Εὐρώπην εἰς ἀνησυχίαν. Ξένος τις ἔγραφεν ἐσχάτως, «Ὅλοι πρέπει νὰ φοβῶνται τὴν Γαλλίαν, διότι αὕτη, ἐνῷ ἔχει φοβερὸν στρατόν, ἀρχὰς δὲν ἔχει.»

«Ἀρχὰς δὲν ἔχει!» ὁ λόγος οὗτος ἀπέχει τοῦ νὰ ᾖναι ἀληθής. Ἡ Γαλλία ἔχει ἀρχὰς, καὶ πολλὰς μάλιστα· ἴσως μάλιστα ἔχει πλέον τοῦ δέοντος. Ἔχει καλὰς καὶ κακὰς, ἀληθεῖς καὶ ψευδεῖς, δικαίας καὶ μωράς. Ὁ Κ. Γιζότος δὲν εἶναι ὁ μόνος πολιτικὸς ἀνὴρ ὅστις εἰς πᾶσαν περιπέτειαν ἐφήρμοζεν ἀμέσως καὶ νέαν ἀρχήν. Ἐὰν ἐπειρώμην ν' ἀπαριθμήσω ὅλας τὰς ἀρχὰς ὅσαι ἐτέθησαν παρ' ἡμῖν καὶ ἔξω ἡμῶν εἰς κυκλοφορίαν ἐν διαστήματι δεκατεσσάρων ἐτῶν, μακρὸς θὰ ἐγίνετο ὁ κατάλογος. Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς σήμερον ἔτι ἐν χρήσει, ἔχομεν τὴν ἀρχὴν τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἔχομεν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς κληρονομικῆς διαδοχῆς τῶν θρόνων· ἔχομεν τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνοτήτων, ἀλλ' ἔχομεν καὶ τὴν ἐναντίαν, τὸν φυσικὸν μεθορίων· ἔχομεν τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἐπεμβάσεως, ἀλλ' ἔχομεν ἐνταύτῳ καὶ τὴν τῆς ἐπεμβάσεως.

Χάρις εἰς τοῦτον τὸν ὄβδον τῶν ἀρχῶν, εἴμεθα εἰς καταστασιν ν' ἀποκρινόμεθα ναὶ καὶ ὄχι ἐπὶ παντὸς πολιτικοῦ ζητήματος, καθὼς μᾶς ὑπαγορεύσῃ ἡ φαντασία ἢ τὰ ἐνεστῶτα συμφέροντα.

Ἰδοὺ αὐτὸς μὲν ὁ ἡγεμὼν τρανῶς ὁμολογεῖ ὅτι εἴχομεν τὸ δικαίωμα νὰ τῷ δώσωμεν τὸ στέμμα. Καὶ πῶς ἄλλως! τὸ δικαίωμα τοῦτο εἶναι ἀπαράγραπτον, ἀναφαίρετον εἰς πάντα νοήμονα λαόν. Ὅστις θὰ ἠρνεῖτο τοιοῦτον προφανὲς πρᾶγμα, θὰ καθίστατο βλάσφημος ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς ἥτις θέλει τὴν κυριαρχίαν τοῦ λαοῦ. Ἀλλ' ὁ αὐτὸς οὗτος ἡγεμὼν δὲν θὰ ἐστεργε καὶ νὰ δώσωσιν οἱ ἔγγονοί μας τὸ στέμμα του εἰς ἄλλον πλὴν τοῦ ἐγγόνου του. Ἐὰν ἔλεγες, καὶ ἁπλῶς χάριν ἀστεϊσμοῦ, ὅτι μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἑκατονταετηρίδος, οὐδεὶς τῶν νῦν ἐκλογέων θὰ ζῇ· ὅτι οἱ Γαλλοι τοῦ 1962 θὰ ἔχωσι τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα τοῦ νὰ κυβερνῶνται ὑπὸ τινος ἀνδρὸς τῆς ἐκλογῆς των· ὅτι τοὺς ὅρκους τῆς πίστεως οὓς ἡμεῖς δίδομεν σήμερον, δὲν εἶναι ὑποχρεοι νὰ τηρήσωσι καὶ ἐκεῖνοι, καθὼς οὐδ' ἡμεῖς ἐθεωρήσαμεν ἑαυτοὺς ὑποχρέους νὰ τηρήσωμεν τοὺς ὅρκους τοὺς δοθέντας ὑπὸ τῶν προπατόρων μας εἰς τὸν Φίλιππον Αὔγουστον, θὰ σὲ διέτατον νὰ σιωπήσῃς ἐν ὀνόματι τῆς μεγάλης ἀρχῆς τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος, ἀρχῆς ἥτις εἶναι πρόδηλος ἄρνησις τῆς ἄλλης ἐκείνης!

Ὁμολογοῦμεν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας ἐν Βενετίᾳ, ἐν Φλωρεντίᾳ, ἐν Νεαπόλει, ἐν Μεσσήνῃ, ἐνῷ ἐν Ῥώμῃ ἀρνούμεθα αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἐνόπλοις χερσί. Ἰδοὺ ἐν Ῥώμῃ ὁ γαλλικὸς στρατὸς, ὃν ἐκλείσει ἡ ἐπαναστατικὴ ἐκστρατεία τοῦ 1859, τυγχάνει φρουρὸς τοῦ θείου δικαιώματος.

Ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν φυσικῶν μεθορίων· αὕτη πάλιν εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἄρνησις τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνοτήτων. Ἀμφοτέρας δὲ ταύτας ἐπικαλούμεθα ἐναλλάξ, κατὰ τὴν χρείαν τῆς ἐνεστώσης στιγμῆς. Ἀποβάλλομεν τοὺς Αὐστριακοὺς ἀπὸ τῆς Λομβαρδίας, ἐν ὀνόματι τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνοτήτων, καὶ ἐνταῦτῷ διορίζομεν ἐν τῇ πόλει τῆς Νικαίας ἕνα νομάρχην ἀλλότριον, ἐν ὀνόματι τῆς ἀρχῆς τῶν φυσικῶν μεθορίων. Ἡ πολιτικὴ αὕτη οὐδὲν ἔχει καθησυχαστικὸν, παραδείγματος χάριν πρὸς τοὺς πολίτας τῶν Βρυξελλῶν καὶ τῆς Κολωνίας. Οἱ καλοὶ καὶ ὄξιοι οὗτοι ἄνθρωποι, οἵτινες αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ἐλευθερωτέρους ἡμῶν, πάντως θὰ ἐρωτῶσιν ἐν διαταγμοῖς, φατέραν τέλος πάντων τῶν δύο ἀρχῶν πρεσβεύομεν, τὴν πρώτην, ἢ τὴν δευτέραν. Καὶ ἡ θέα τὸ λαμπροῦ ἡμῶν στρατοῦ, τοῦ πρωτίστου τῆς οἰκουμένης, πάντως τοῖς ἐμπνέει καὶ φόβον ἠνωμένον μετὰ τοῦ θαυμασμοῦ.

Διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν ἐφαρμόζομεν τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπεμβαίνειν, καὶ δια τῆς ἄλλης τὴν τοῦ μὴ ἐπεμβαίνειν. Δὲν ἐπεμβαίνομεν ὑπὲρ τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης, οὐδ' ὑπὲρ τῆς δουκίσσης τῆς Πάρμας, οὐδ' ὑπὲρ τοῦ δουκὸς τῆς Μοδένης, οὐδ' ὑπὲρ τῆς ἀμερικανῆς Ἑνώσεως, οὐδ' ὑπὲρ τοῦ πάπα ἐν ταῖς ἀδριατικαῖς ἐπαρχίαις. Ἀλλ' ἐπεμβαίνομεν κατὰ τῶν Ῥώσσων πρὸς ὄφελος τῶν Τούρκων, κατὰ τῶν Αὐστριακῶν πρὸς ὄφελος τῆς Ἰταλίας, κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας πρὸς ὄφελος τῶν Ἄγγλων, κατὰ τῶν ἀνταρτῶν Ταϊπίγγων πρὸς ὄφελος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας, καὶ κατὰ τῶν Ἀνναμιτῶν πρὸς ὄφελος τῶν Ἰησουϊτῶν, καταπολεμούντων ἡμᾶς οἴκαδε· κατὰ τῶν Δρούσων πρὸς ὄφελος τῶν Μαρωνιτῶν, κατὰ τῆς μεξικανῆς κυβερνήσεως πρὸς ὄφελος τῶν ΚΚ, Ἀλμόντη, Μαρκουές καὶ Ἰόκκερ, κατὰ τοῦ ῥωμαϊκοῦ λαοῦ πρὸς ὄφελος τοῦ Κ. Μερῶδου, τοῦ ἀπονδοτέρου ἐχθροῦ ἡμῶν. Δὲν ἐπεμβαίνομεν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, καὶ ἀκολούθως ἐπεμβαίνομεν, ἔπειτα δὲ πλέον δὲν ἐπεμβαίνομεν· καὶ ἐνῷ τὸν ἀφίσαμεν νὰ πέσῃ ἀπὸ τοῦ θρόνου του, ἐπιτρέπομεν εἰς τοὺς ἡμετέρους στρατηγοὺς νὰ φέρωνται εἰσέτι πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς βασιλέα, καὶ νὰ φορῶσι τὰ παράσημα ἃ ἀπονέμει εἰς αὐτούς. Προφανῶς λοιπὸν ἔχομεν περίσσειαν ἀρχῶν. Ἐκστρατεύων δὲ ὁ γάλλος στρατιώτης, ποῦ ἔχει νὰ βάλῃ τὰς τόσας ἀρχάς; εἰς τὸν σάκκον του; Κακὸν τοῦτο· ὁ σάκκος τοῦ στρατιώτου δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ εἰμὴ τὸ ἀκριβὸς ἀναγκαῖον· ἄλλος, τὸ φορτίον ὅλων τούτων τῶν ἀντιράσεων ἐνδέχεται ἐπὶ τέλους νὰ τὸν παραβαρύνῃ. Ὀλίγον ἂν προστεθῇ ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου λειψάνου τῶν ἐθνικῶν ἐχθροπαθειῶν καὶ τῶν δυναστικῶν μνησικακιῶν, ὀλίγον ἐκ τῆς φιλοδοξίας, ὀλίγον ἐκ τοῦ κατακτητικοῦ ἐκείνου πνεύματος, ἢ ἐκ τοῦ πνεύματος ἐκείνου τῆς προσαρτήσεως, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδαπανήσαμεν ἤδη τόσα χωρὶς νὰ κερδήσωμεν εἰμὴ ὀλίγιστον, φόβος εἶναι μήποτε ὁ πρῶτος τῶν στρατῶν τῆς οἰκουμένης ὑποκύψῃ ἐπὶ τέλους ὑπὸ τὸ τοσοῦτον ἄχθος.

Ἱκανοὶ ἐκ τῶν Γάλλων, μύωπες οὗτοι, ἐνθουσιοῦν ἀκούοντες μόνον τὸν κρότον τῶν τυμπάνων μας. Ἡ λάμψις τῶν ἡμετέρων νικῶν, δικαίων ἢ ἀδίκων, ὠφελίμων ἢ ὀλεθρίων, θαμβόνει αὐτούς. Ἀναπολοῦσι τὸν οὐ πολὺ ἀρ' ἡμῶν ἀπέχοντα καιρὸν, τε ἡ Γαλλία, ἐξ ὑπερβολῆς μετριοπαθείας, εἶχεν ἐκπέσει εἰς τὸν δεύτερον ἢ τρίτον βαθμὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων. «Ὁποία μεταβολὴ ἐντὸς δεκατεσσάρων ἐτῶν! Ἐκυριεύσαμεν Ῥώμην καὶ Πεκίνον, Σεβαστούπολιν, Μεδιόλανον καὶ Σαϊγῶνα· ἅμα ἐπιτρέψῃ ἡ ὥρα τοῦ ἐναυτοῦ, θὰ εἰσέλθωμεν μὲ ἀναπεπταμένας σημαίας εἰς τὸ Μεξικὸν! Ἡ τρίχρωμος σημαία κάμνει ἐνδόξως τὸν γύρον τοῦ κόσμου· πανταχοῦ ἀκούουσι μὲ φόβον τὸ γαλλικὸν ὄνομα. Ἀλλ' ἔχομεν ἀράγε καὶ τὴν ὑπόληψιν καὶ συμπάθειαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Τοῦτο πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν. Ἀναμριβῶς, εἶναι κάμπασον τὸ νὰ μᾶς φοβῶνται τὰ ἔθνη· ἀλλὰ μὲ φτίνεται ὅτι ἡ Γαλλία ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ, μὲ ὀλιγωτέραν δαπάνην, καὶ πλέον τούτου, καὶ ἄμεινον.

«Μή σε μέλῃ, λέγουσιν οἱ πολιτικοὶ παμπονηροὶ ὑπομετιδιῶντες, καὶ θ' ἀποκτήσωμεν πολύ. Ἄφες νὰ πράξωμεν καὶ θὰ ἴδῃς· εἰμεθα ἄνθρωποι μὲ πνεῦμα, καὶ τὸν Μακιαβέλην τὸν ἔχομεν εἰς τὰ παλαιά μας τὰ πέδιλα. Τὸ ἀσύῤῥαπτον τῆς πολιτικῆς διαγωγῆς μας δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ ἀναπορασίστου αὐτῆς, ὡς οἱ μαροὶ μόνοι νομίζουσιν, ἀλλ' ἐκ προμελέτης βαθείας. Πρόκειται πρῶτον νὰ ταπεινώσωμεν ἀλλεπαλλήλως ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ Κράτη, τὰ μὲν δ' ὑπηρεσίας τινὸς, τα δὲ διὰ τῆς ὑπεροχῆς τῶν ὅπλων μας. Παραδείγματος χάριν, ὅταν σώζωμεν τους Τούρκους κτυπῶντες τοὺς Ῥώσσους, ἢ τε Ῥωσσία καὶ ἡ Τουρκία ὁμολογοῦσι τὴν ὑπεροχήν μας. Τούτου δὲ ἅπαξ ἀποδειχθέντος, δὲν ὑποστηρίζομεν, δὲν ἐπιμένομεν, ἀλλὰ τείνομεν τὴν μὲν δεξιαν πρὸς τοὺς ἡττηθέντας, τὴν δὲ ἀριστερὰν πρὸς τοὺς συμμάχους· ἔχομεν τοὺς μὲν πλάσματα ἡμῶν, τοὺς δὲ φίλους, καὶ ἐπαναλαμβάνομεν τὸ αὐτὸ τοῦτο παιγνίδιον μεταξὺ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ἰταλίας. Οὕτω θὰ πράξωμεν μὲ ὅλους τοὺς λαοὺς, πλὴν ἑνὸς, καὶ ὅταν ὅλους τοὺς ὑποτάξωμεν, ἰδίως ἕκαστον, εἰς εἶδος ὑποτελείας φιλικῆς, θὰ συνάψωμεν εἰς δέσμην τὰς δυνάμεις τῆς Εὐρώπης, καὶ θὰ τὰς παρορμήσωμεν κατὰ Ἀγγλίας, ἵνα λάβωμεν παρ' αὐτῆς τὴν ἐκδίκησιν τῆς Βατερλῶ. Καὶ τότε ὁ γαλλικὸς λαὸς, ἐλεύθερος πλέον εἰς τὰς κινήσεις του, καὶ μηδένα φοβούμενος, θὰ κόψῃ καὶ θὰ ῥάψῃ ὡς θέλῃ τὴν γραῖαν Εὐρώπην, θὰ διανείμῃ τεμάχια εἰς τα τέκνα του, ἐμπορεῖ δέ, ἂν ἔχῃ εὐχαρίστησιν, νὰ βάλῃ ἐπὶ θρόνου καὶ τὸν κύριον κόμητα τοῦ Παλικάου (τὸν στρατάρχην Μοντμπάν).»

Ἐὰν ὅλον τὸν γαλλικὸν λαὸν κατεκυρίευεν αὕτη ἡ φιλοδοξία, ὡραίαν δόξαν καὶ ἀθλιότητα θὰ ἐπερψλαττεν εἰς αὐτὸν τὸ μέλλον! Φαντάζομαι ἀπὸ τοῦδε τὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμον ὃν θὰ διεγείρομεν προς ὄφελος ἡμῶν. Πρῶτον θὰ διαμαρτυρηθῶμεν ὅτι εἶναι εἰρηνικοὶ οἱ σκοποί μας, ἵνα μή τις δυσπιστῇ. Ὁ γαλλικὸς λαος ἐνδύεται ὡς ποιμὴν· λαμβάνει ἀρδευτήριον κηπουροῦ καὶ ποτίζει, καὶ ὑπὸ τὰ βήματά του φύονται κορυφαὶ λογχῶν. Θ' ἀποθέσῃ ὅμως ἐπὶ τέλους τὸ προσωπεῖον καὶ θὰ ῥίψῃ τὸν ἀγροτικὸν πῖλον. Καὶ τότε;

Ναὶ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ λάβωμεν νίκας, ἀλλὰ θὰ πάθωμεν καὶ τινας ἥττας. Θὰ δαπανήσωμεν πολὺ ἀργύριον, θὰ προξενήσωμεν πολλὴν αἱματοχυσίαν, θὰ ἐκδώσωμεν πομπώδεις διακηρύξεις, θὰ προσκτήσωμεν ἐπαρχίας, ἴσως μάλιστα καὶ ἰδρύσωμεν τῇ δε κἀκεῖσε, ἐνῷ θὰ τρέχωμεν, μικρά τινα βασίλεια. Θ' ἀποκτήσωμεν συμμάχους, πολλοὺς συμμάχους, καὶ μάλιστα κατ' ἀρχάς. Ὦ ἄνθρωποι πολλὴν ἔχοντες εὐφυΐαν, καὶ εὐφυΐαν ἐκ τῆς εὐστροφωτέρας ἐκείνης, θὰ μετέθημεν πᾶν ἐλατήριον. Θὰ μετέθημεν τὴν Ἐπανάστασιν κατα τῶν βασιλέων, καὶ τὴν Ἀντεπανάστασιν κατὰ τῶν δημοκρατιῶν τὴν Ἀγγλίαν κατὸ τῶν Ῥώσσων καὶ τὴν Ῥωσσίαν κατὰ τῶν Ἀγγλων· τὴν Αὐστρίαν κατὰ τῶν Πρώσσων καὶ τοὺς Πρώσσους κατὰ τῆς Αὐστρίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Εὐρώπη δὲν κατοικεῖται ἐκ τυφλῶν, θὰ ἔλθῃ καιρὸς καθ' ὃν καὶ αὐτοὶ οἱ διπλωμάται, οἱ παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἀμβλεῖαν ἔχοντες τὴν ὅρασιν, θὰ ἴδωσι φανερὼν πλέον το παιγνίδιόν μας, καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ῥωσσίας, τῆς Πρωσσίας, τῆς Αὐστρίας, καὶ ἄλλοι ἀκόμη πολλοί, θὰ ὁμονοήσωσι καθ' ἡμῶν. Συναστίζονται· πείθουσι τοὺς ὑπηκόους των ὅτι εἴμεθα ἐχθροὶ ὅλων τῶν λαῶν. Ἔπειτα . . . . ἀλλὰ διατί νὰ σᾶς δεικνυω ἐν τῷ μέλλοντι θέαμα τὸ ὁποῖον δύνασθε νὰ ἴδητε ἐν καλῷ ἐν τῷ παρελθόντι; Μνήσθητε τῶν 1813, 1814 καὶ 1815· τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, δὲν ὑπῆρχεν μουζίκος ῥῶσσος, δὲν ὑπῆρχεν ὑφασματοποιὸς ἄγγλος, οὐδὲ ὑποδηματοποιὸς γερμανός, οὐδ' αἰγοβοσκὸς ἱσπανός, μὴ ὢν ἐχθρὸς προσωπικὸς τῆς Γαλλίας· Στρέψατε τὰ ὄμματα πρὸς τὰ ὀπίσω· παρατηρήσατε ὅλην ταύτην τὴν ὁδὸν, τὴν ἐσπαρμένην ὑπὸ νικῶν καὶ δυσφοριῶν, ὑπὸ θυσιῶν ἡρωϊκῶν καὶ σφετερισμῶν ἀπεγνωσμένων, ὑπὸ ἐλπίδων, ἀποτυχιῶν, προδοσιῶν ἀμέτρων καὶ ἀναριθμήτων! Ἡ ὁδὸς εἶναι μεγαλοπρεπεστάτη, εὐθυτάτη, ἀδιάκοπος. Ποῦ ἀπέληξεν;

(ἀκολουθεῖ.)

(Ἐκ τῆς «Παγκοσμίου Ἐβδομάδος.»)

Ἡ «Συνταγματικὴ» ἐδημοσίευσε κατ' αὐτὰς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στηλῶν της τὰ ἑπόμενα, προανακρούοντα τὴν ἀναχώρησιν τῶν Γάλλων ἐκ τῆς Ῥώμης.

«Δεκατρία ἔτη σήμερον, ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ὑπερασπί-

Καθ' ἣν ὥραν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἐσυνείθιζε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ θυρωρὸς ἠγέρθη μηχανικῶς, ἔλαβεν ἀφ' ἑνὸς συρταρίου τὸ κλειδίον τοῦ θαλάμου του, ἔλαβε καὶ τὸ κηροπήγιον τὸ ὁποῖον αὐτὸς μετεχειρίζετο καθ' ἑσπέρας, διὰ νὰ φέγγῃ ἀναβαίνων τὴν κλίμακα, καὶ τὸ μὲν κλειδίον ἐκρέμασεν εἰς καρφίον τι, ὀπίσθεν αὐτοῦ τὸ ἐλάμβανε συνήθως, τὸ δὲ κηροπήγιον ἀπέθεσεν ἐκεῖ πλησίον, ὡς νὰ τὸν ἐπιρρίμενεν. Ἔπειτα ἐκάθησε πάλιν εἰς τὴν καθέδραν της καὶ ἐπανέλαβε τὰς σκέψεις. Ἡ πτωχὴ γραῖα, ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμε χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν συνείδησιν αὐτῶν, διότι μόλις μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου ὥρῶν, ἐξελθοῦσα τῶν σκέψεών της, ἀνέκραξεν, — Ἰδὲ, ἰδέ! Ἔλα, κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ! ἔβαλα τὸ κλειδὶ του εἰς τὸ καρφί!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἠνοίχθη τὸ ὑάλινον τοῦ πρὸς τὴν αὐλὴν παραθύρου της, μία χεὶρ εἰσήχθη διὰ τοῦ ἀνοίγματος, καὶ ἡ χεὶρ αὕτη ἔλαβε τὸ κλειδίον, ἔλαβε τὸ κηροπήγιον, καὶ ἤναψε τὸ κηρίον ἐκ τοῦ λύχνου τῆς θυρωροῦ. Ἐγείρει αὕτη τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ μένει μὲ κεχηνὸς στόμα· ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ. ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐκόπη εἰς τὸν λάρυγγά της. Ἀνεγνώρισε τὴν χεῖρα, τὸν βραχίονα, τὴν χειρίδα. Ἦν τὸν ὁ κύριος Μαγδαληνῆς.

Ἐπὶ ἱκανὰς στιγμὰς, ὡς διηγεῖτο αὐτὴ ἡ ἰδία ἀκολούθως, ἔμεινεν ἐκστατική. — Αὐθέντη κύριε δήμαρχε! ἀνέκραξε τέλος· καλὲ, ἐγὼ σᾶς ἐθαῤῥοῦσα . . .

Καὶ διεκόπη· ἀν ἐτελείωνε τὴν φράσιν της, θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τὸ σέβας τὸ ὁποῖον περιείχετο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτῆς φράσεως. Ὁ Γιάννης Ἀγιάννης ἦτον πάντοτε πρὸς αὐτὴν ὁ αὐθέντης κύριος δήμαρχος.

Τὴν φράσιν ταύτην ἀπετελείωσεν ὁ Ἀγιάννης. — Εἶς τὴν φυλακὴν μ' ἐθαῤῥοῦσες, εἶπε. Ναὶ, ἐκεῖ ἤμην, ἀλλ' ἔθρασα τὸ ὑαλὶ ἑνὸς παραθύρου, ἐπήδησα ἀπὸ μίαν στέγην κάτω, εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἦλθα. Ὑπάγω ἐπάνω, εἰς τὴν κάμερήν μου· τρέχε νὰ εἰπῇς εἰς τὴν ὁσίαν Σεμπλιτίαν νὰ ἔλθῃ, διότι τὴν θέλω. Θὰ εἶναι βέβαια πλησίον τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης γυναικός.

Ἡ γραῖα ὑπήκουσεν ἀμέσως.

Ὁ Ἀγιάννης ἔκρινε περιττὸν νὰ τὴν συστήσῃ μὴ εἴπῃ τι εἰς κάνέναν· ἤτον βέβαιος ὅτι αὕτη θὰ ἔκρυπτε καλήτερον, παρ' ὅσον θὰ ἔκρυπτεν ἀπὸ ἑαυτόν.

Οὐδέποτε ἔγινε γνωστὸν πῶς κατώθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν, χωρὶς νὰ τὸν ἀνοίξωσι τὴν μεγάλην θύραν τῆς. Εἶχε, καὶ ἔφερε πάντοτε ἐπάνω του, ἐν ἀντικείδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἠνοίγετο μικρὰ τις θύρα πλαγία τῆς αὐλῆς· ἀλλ' ὅταν τὸν εἰσῆχαν εἰς τὴν φυλακὴν, βεβαίως θὰ ἐξέτασαν τὰ φορέματά του καὶ θὰ τοῦ ἀφήρεσαν τὸ κλειδίον ἐκεῖνο. Ὁπωσδήποτε, τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἔμεινεν ἀνεξήγητον.

Ἀνέβη τὴν κλίμακα τοῦ θαλάμου του, ἀφῆκε τὸ φῶς εἰς τὰς ἀνωτάτας βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἤνοιξε τὴν θύραν του ἀθορύβως, καὶ προχωρήσας ψαλαφητὶ, ἐπορεύθη καὶ ἔκλεισε τὸ παράθυρον· ἔπειτα δ' ἐπέστρεψεν, ἐπῆρε πάλιν τὸ φῶς, καὶ ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ θαλάμου. Ἔλαβε τὰ προφυλακτικὰ ταῦτα μέτρα, διὰ νὰ μὴ ἴδωσιν ἐκ τῆς ὁδοῦ ὅτι ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ δώματός του φῶς.

Ἔῤῥιψε τὸ βλέμμα του περὶ αὐτὸν, εἰς τὴν τράπεζάν του, εἰς τὴν καθέδραν του, εἰς τὴν κλίνην του, ἤτις διετέλει πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐστρωμένη καὶ ἀνέπαφος. Οὐδαμοῦ ἐφαίνετο ἴχνος τῆς ἀταξίας τῆς προχθεσινῆς νυκτός. Ἡ θυρωρὸς εἶχε βάλει εἰς ταξιν τὸν θάλαμον, εὐρούσα δὲ εἰς τὴν στάκτην τῆς ἑστίας τὰ σίδηρα τῶν δύο ἄκρων τῆς ῥάβδου, καὶ τὸ δίφραγκον, ὅλον ἠμαυρωμένον ὑπὸ τοῦ πυρὸς, τὰ ἔπῆρε, καὶ τὰ εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Ἀγιάννης ἔλαβεν ἐν φύλλον χαρτίου καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ· «Ἰδοὺ τὰ δύο σίδηρα τὰ ὁποῖα εἶχεν ἡ ῥάβδος μου εἰς τὰ ἄκρα της, καὶ τὸ δίφραγκον τὸ ὁποῖον εἶχα κλεψει ἀπὸ τὸν Μιχαλάκη, τὸ παιδίον περὶ οὗ ἀνέφερα εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον.» Ἔθεσε δὲ ἐπὶ τοῦ χαρτίου τούτου τὸ ἄργυροῦν νόμισμα καὶ τὰ δύο σίδηρα ἐκεῖνα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὰ ἴδῃ ἀμέσως πᾶς ὅστις θὰ εἰσήρχετο εἰς τὸν θάλαμον. Ἠνοιξεν ἔπειτα ἐν συντάριον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξήγαγε παλαιόν τινα χιτῶνά του· τὸν ἔσχισεν εἰς ῥάκη, καὶ ἐτύλιξεν ἐντὸς αὐτῶν τὰ δύο ἀργυρᾶ κηροπήγια. Ταῦτα δὲ πάντα χωρὶς βίαν ἢ παραχήν τινα. Τοὐλάχιστα τὰ κηροπήγια τοῦ ἐπισκόπου, ἐδάκρανε συγχρόνως ἐν ταῖμα ψωμίου μελανοῦ, καὶ ἔτρωγεν. Ἦτον ἴσως ψωμίον τῆς φυλακῆς, τὸ ὁποῖον ἔλαβε δραπετεύων. Τοῦτο ἐπιστοποιήθη ἐκ τῶν ψιχίων ἅτινα εὑρέθησαν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ θαλάμου, ὅταν ἀκολούθως ἦλθε καὶ ἠρεύνησεν ἡ ἀστυνομία.

Ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν δύο κρούσματα ἀμφρά.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν.

Ἦτον ἡ ὁσία Σεμπλιτία· ὠχρὰ, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κοκκίνους· τὸ κηρίον τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἔτρεμεν εἰς τὰς χεῖράς της. Αἱ δειναὶ περιστάσεις τοῦτο ἔγουσιν ἴδιον, ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ὑπάρχωμεν τέλειοι, ἡ ψυχροί, ἀποσπῶσιν ἐκ τοῦ βάθους τῶν σπλάγχνων

ται τὸν Ἅγιον Πατέρα καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς παπωσύνης. Τίς δύναται νὰ διϊσχυρισθῇ ὅτι ἡ κυβέρνησις αὕτη δὲν εἶναι ἀφωσιωμένη ἐκ βαθέων εἰς τὸ μέγα τοῦτο κοινωνικὸν καὶ θρησκευτικὸν συμφέρον; Ἀλλ' ἐκ τῆς ἀδιασείστου ταύτης συμπαθείας τῆς Γαλλίας πρὸς τὴν Ἁγίαν Ἕδραν καὶ ἐκ τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν αἱ περιστάσεις ἐβίασαν τὴν Γαλλίαν νὰ λάβῃ πρὸ δεκαετιῶν ἐτῶν, δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ πορίσωνται τινες τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Γαλλία βούλεται νὰ διατηρήσῃ αἰωνίως τὴν παπικὴν κυβέρνησιν διὰ τῶν ὅπλων.

Ἡ Γαλλία, ἐὰν ἀφ' ἑνὸς θεωρεῖ ὡς χρέος της τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ πάπα, ὡσαύτως ὡς χρέος της θεωρεῖ καὶ τὸ σέβας πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν.

Ὅθεν ἡ παροῦσα κατάστασις εἶναι μεταβατικὴ κατ' οὐσίαν, ὁ δὲ σκοπὸς τῆς ἡμετέρας κατοχῆς ὑπῆρξε πάντοτε τὸ νὰ συνδιαλλάξωμεν τὸν πάπαν μὲ τὸν λαὸν αὐτοῦ, προστατεύοντες ἀκροτέρους κατὰ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπεμβάσεως. Οὐδὲν ὑπάρχει τεκμήριον ὅτι ὁ τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκομεν σκοπὸς δὲν ἐγγίζει εἰς τὴν ἐπίτευξιν. Ἀληθῶς παρατηρήσατε τί λέγει ἡ αὐλὴ τῆς Ῥώμης σήμερον; Τί ἐπαναλαμβάνουσιν οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ διπλωμάται τῆς Ἁγίας Ἕδρας, οἱ συγγραφεῖς της, τὰ συνήθη ὄργανα τοῦ φρονήματος τοῦ Βατικανοῦ, ἰδίως δὲ ἡ ἐφημερὶς «Κόσμος;» Ἅπαντες ἐκ συμφώνου κηρύττουσιν ὅτι ὁ Πάπας εἶναι πάντοτε ὁ μονάρχης ὃν ἀγαπῶσιν οἱ ὑπήκοοί του, καὶ ὅτι ἂν ὑφίστανται ἐν Ῥώμῃ αἰσθήματα ἐναντία πρὸς τὴν παπικὴν ἐξουσίαν, ταῦτα προέρχονται ἐξ ἀλλοτρίων μηχανορραφιῶν καὶ ἐμπνεύσεων. Ἐὰν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα (καὶ ὁμολογητέον ὅτι αἱ ἐπαναλημμέναι αὗται διαβεβαιώσεις δὲν εἶναι ἀμοιροι κρέους) ἡ λύσις λοιπὸν εἶναι ὀλιγώτερον δύσκολος καὶ ὀλιγώτερον ἀπωτέρα παρ' ὅσον ὑποτίθεται. Ἐὰν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τότε δὲν μένει ἄλλο εἰμὴ μόνον νὰ προστατεύθῃ ἡ ῥωμαϊκὴ κυβέρνησις κατὰ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπιθέσεως.

Ἀφοῦ αὐτὴ ἐνδοθεν μὲν ἐυντηρεῖται ὑπὸ τῆς εὐχῆς τῶν κατοίκων, ἐξωθεν δὲ ὑπερασπίζεται κατὰ πάσης ἀλλοτρίας ἐπιθέσεως ὑπὸ τῆς ῥητῆς διακηρύξεως τῆς Γαλλίας, ἧς ὁ λόγος ἔχει ὅσην βαρύτητα καὶ τὸ ξίφος της, δὲν μένει πλέον αἰτία κλαυμία εἰς τὴν κατοχήν.»

Ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς ἀπαντᾷ τὰ ἑπόμενα εἰς τὸν Κ. Λαγερωννιέρον, προτείνοντα τὴν εἰς τρία διαίρεσιν τῆς Ἰταλίας.

«Ἡ ἐφημερὶς «Γαλλία» μᾶς φέρει ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἔκπληξιν μὲ τὴν φαντασμαγορικὴν πολιτικήν της. Ἡ λύσις τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπρότεινε προχθὲς, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἦναι ἡ τῆς αὔριον, τυγχάνει ὕφασμα πραγμάτων ὅλως ἀδυνάτων. Μόνον ἀποτέλεσμα τοῦ νέου τούτου μανιφέστου εἶναι ὅτι δυσηρέστησεν ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὅτι κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ δεχθῇ.

Ὑπῆρξε καιρὸς βεβαίως καθ' ὃν ἡ διοργάνωσις τῆς Ἰταλίας, καθὼς τὴν προτείνει ὁ Κ. Λαγερωννιέρος, θὰ ἦτον ἐρικτή· ἀλλὰ γνωρίζομεν πόθεν προῆλθον τὰ ἐμπόδια, καὶ τὶ συνέβη ἔκτοτε. Ἐζητήθη ἡ γενικὴ ψῆφος, καὶ αὕτη ἀπεράνθη· ἐν τίνι λοιπὸν δικαιώματι θὰ ἤρχοντο σήμερον νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ ὅ,τι ἔδωκεν εἰς αὐτὸν μία καθολικὴ ψηφοφορία, καὶ ὅ,τι αἱ μεγάλαι δυνάμεις ἀνεγνώρισαν τουτέστιν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει αὐτὸς σήμερον παρὰ τῆς βουλῆς τοῦ λαοῦ καὶ παρὰ τῆς συναινέσεως τῆς Εὐρώπης;

Κατὰ βάθος, ἡ προτεινομένη λύσις, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ τὴν δεχθῇ, οὔτε ὁ βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ, ὡς ἀφαιροῦσαν αὐτῷ τὸ ἤμισυ τοῦ παρὰ τῆς Εὐρώπης ἀναγνωρισθέντος βασιλείου του, οὔτε ἡ αὐλὴ τῆς Ῥώμης μὴ στέργουσα εἰς διαπραγματεύσεις εἰμὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀκεραίου ἀποδόσεως τῶν παπικῶν ἐπαρχιῶν, οὔτε ἡ Αὐστρία ἣν ἡ πρότασις αὕτη ἀπειλεῖ διὰ τῆς ἀποσπάσεως τοῦ βενετικοῦ, φέρει τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ἰδέας της διὰ τῆς βίας τῶν ὅπλων, ἤ, ἐν ἄλλοις λόγοις, ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν Αὐστρίαν. Ἀλλὰ κατὰ τοιαύτης ἐκβάσεως διαμαρτύρονται ἐνεργητικῶς ἅπασαι αἱ πράξεις καὶ ἅπασαι αἱ διακηρύξεις τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως.

Ὅθεν ἡ πρότασις τῆς ἐφημερίδος «Γαλλίας» δὲν ἀξίζει τὴν τιμὴν συζητήσεως, ἠθελήσαμεν δὲ ν' ἀναφέρωμεν αὐτὴν, ἵνα τοῦτο μόνον εἴπωμεν, ὅτι αὕτη εἶναι πασῶν τῶν λύσεων ἡ χιμαιρικωτάτη.

ΣΛΑΒΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ.

Εἰς τὸν Γερμανικὸν ταχυδρόμον τῆς Ἀνατολῆς γράφουσιν ἐκ Βελιγραδίου, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 24/5.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα, αἱ ὑπὲρ τοῦ πολέμου γενόμεναι ἐκούσιαι προσφοραὶ δὲν ὑπερέβησαν τὰς 131,918 γρόσια, ἤτοι 30,000 φράγκα. Ἐὰν ἡ Σερβία νομίζῃ ὅτι διὰ τοιούτων εὐτελῶν μέσων θὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰ βάρη τοῦ πολέμου, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀπάτην. Ἐν τούτοις διατρέχει φήμη ὅτι ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ῥῶσσος, ἀναχωρήσας ἐκ Βασσαραβίας καὶ διαπλεύσας τὸν Δούναβιν εἰς τὸ Ῥαδουγβατς, ἀφίχθη ἐνταῦθα κομίζων χρήματα ἐκ μέρους τῆς Ῥωσσίας.

Ἀξιωματικοί τινες εἰσήχθησαν εἰς δίκην ὡς διακοινωσαντες εἰς κυρίας τὸ σύνθημα, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διάβασις εἰς τὰς ὁδοὺς μετὰ τὰς ἑννέα.

Βελιγράδιον, (31)12. — Χθὲς μετὰ μεσημβρίαν ἐξετέλεσε γυμνάσια ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Τούρκων καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ σταθμεύοντος σττοῦ. Αἱ παρατεταγμέναι δυνάμεις συνέκειντο ἐκ τεσσαρωκαγμάτων ἐθνοφυλακῆς, συγκροτουμένων ἐξ ἀποστράτων, ὁς τάγματος πεζικοῦ τακτικοῦ, μιᾶς μοίρας ἀκροβολιστῶν καὶ χωροφυλάκων, καὶ τοῦ ἀναλόγου ἱππικοῦ καὶ πυροβολικοῦ Ὅταν ὁ πρίγκηψ, μετὰ τὸ πέρας τῶν γυμνασιῶν, παρήλασε κατὰ μέτωπον τοῦ στρατοῦ ἐκφράζων πρὸς τοὺς στρατιώτας τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ διὰ τὼν λόγων· «σᾶς εὐχαριστῶ, ἀφοί,» ἐχαιρετίσθη δι' ἀπεριγράπτων ἀνευφημιῶν καὶ ζητωκραγῶν. Ἡ αὐτὴ σκηνὴ ἐπανελήφθη καὶ κατὸ τὴν διάβασιν τῆπριγκηπέσσης, ἥτις ᾠχεῖτο ἐφ' ἁμάξης. Κατὰ τὰς ἐξ Οὐχίτς εἰδήσεις, εἰς τὼν σέρων τραυματιῶν ἐτελεύτησε. Ἀφοῦ οἱΤοῦρκοι ἔθηκαν πῦρ εἰς τὴν πολιν, ἤρχισαν συγχρόνως νὰ πυβολῶσιν ἐκ τῶν οἰκιῶν, ἐξ ἑνὸς τζαμίου καὶ ἐκ τοῦ φρουιου. Τὴν προηγουμένην ἡμέραν, προσέβαλον σερβικὸν τινα σῴμὸν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, διότι ἀφίχθησαν παραχρῆμ ἐπικουρίαι.

Βελιγράδιον, (3)15. -- Σερον τὴν πρωΐαν 200 ἐθνοφύλακες, ἐγκαταλιπόντες τὰ ὁδοφύγματα, ἐπανῆλθον εἰς τὰ χωρία των, λέγοντες ὅτι δὲν ἐννοοῦ πρὸς τί νὰ κάθηνται ἀργοὶ ἐπὶ ματαίῳ. Τὸ παράδειγμα τεο ἠθέλησαν νὰ μιμηθῶσι καὶ δύο τάγματα τῆς ἐφεδρείας καὶ μόλις ἔμειναν εἰς τὰς θέσεις των, λαβόντα παρὰ τῆς κερνήσεως τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι μετὰ δέκα ἡμέρας θὰ κηρυῇ ἐπισήμως ἡ διάλυσις.

Ὡς ἤκουσα ἐξ ἀξιοπίστου πηγῆς, μία τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων ἤθελε νὰ δημοσιεύῃ προτρεπτικὸν πρὸς τοὺς Σέρβους, ὅπως, ἀφοῦ δὲν δύνται ἔνεκα λόγων διπλωματικῶν νὰ συνδράμωσιν ἄλλος πω τοὺς ἀδελφοὺς των Μαυροβουνιώτας, δώσωσι τοὐλάχιστον τοις αὐτοὺς χρηματικὰς βοηθείας, ὡς γίνεται καὶ εἰς πολλὰ ἄλλ μὴ ὁμόφυλα ἔθνη. Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία ἐνόμισε καλὸν νὰ μποδίσῃ τὴν δημοσιεύσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρου.

Δι' ἕκαστον τουρκικὸν πυραλον τοῦ φρουρίου ὡρίσθη ἐξ ἡμῶν ἀνὰ εἷς ἐπιτήδειος σκοπευς, ὅστις ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ πυροβολήσῃ κατὰ παντὸς Τοκου ὅστις ἤθελε πλησιάσει τὴν θρυαλλίδα εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ υροβόλου. Τὰ ὅπλα ἀ φέρουσιν οἱ σκοπευταὶ οὗτοι καὶ ἅπας ὁ στρατὸς εἶναι βελγικῆς κατασκευῆς καὶ ἐνεργοῦσιν ς ἀπόστασιν 1500 βημάτων.

Ἐκ Σεραγιέβου γράφουν, ὅτι εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην συνεκεντρώθη μέγα πλῆθ στρατοῦ κατὰ τῆς Σερβίας. Αὐτὸ τὸ Σεραγιέβον ὑπρεώθη νὰ δώσῃ 500 ἄνδρας, αἱ δὲ λοιπαὶ πόλεις 30 καὶ ἄνωθεν. Αἱ φυλακαὶ τοῦ Σεραγιέβου εἶναι πλήρειι ἀνθρώτων, καὶ ἰδίως καθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων Ἑλλήνω Ἡ δὲ πτωχεία καὶ ἀθυμία τοῦ λαοῦ εἶναι ἀπερίγραστι, διότι τὰ στρατεύματα κατηγάλωσαν καὶ διήρπαν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν σπαρτῶν πᾶσα δὲ ἐργασία διεκόπη. Ἡ δυσαρέσκεια τῶν Σέρβων τῶν ὑπαγομένων τὴν Μωαμεθανικὴν θρησκείαν εἶναι ἴσως μεγαλειτέ τῆς τῶν λοιπῶν κατοίκων. Οὐδὲν ἄλλο ἀκούεται ὁ κρότος τῶν τυμπάνων. Οἱ δὲ τοῦρκοι στρατιῶται ἠρότευσιν ὡς ἐξῆς τὰ πολεμικὰ σχεδιά των· «Πρῶτ θὰ καταστρέψωμεν τοὺς ἐδῶ ἀπίστους, καὶ ἔπειτα θεέκστρατεύσωμεν κατὰ τῆς Βλαχίας.» Σημειωτέον δὲ ὅτιΒλάχους ἀποκαλοῦσι τοὺς Σέρβους.

ΙΤΑΛΙΑ.

Τὰ Ἡμερήσια νέ δημοσιεύουσιν ἐπιστολήν τινα τοῦ διαπρέποντος ἐν τα ἰταλικαῖς βουλαῖς Κ. Πετρουτσέλη, περὶ τῆς σημερινηκαταστάσεως τῆς Ἰταλίας, ἀξίαν ἰδιαιτέρας μελέτης. Ποιθαμεν ὅτι εὐαρεστοῦμεν τοῖς ἀναγνώστας ἡμῶν μετοέροντες ἐνταῦθα περικοπάς τινας τῆς ἐπιστολῆς ταύτης:

Ὁ Μηνύτωρ, ᾖστις ὁέποτε ψεύδεται, ἀνεκάλυψε πρό τινος ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ὑπάρχ δημαγωγική τις φατρία, θέλουσα νὰ ἰσχυροποιηθῇ διὰ τοῦ ἅου τῆς Ῥώμης. Ὁ Ματσίνης ὁρκίζεται εἰς ὅν ἕκαστος ἰταλὸς ρει ἐπ' ὤμων τὴν σημαίαν του, καὶ πιστεύει εἰς αὐτὸν ὡς πρήτηρ ἢ Μεσσίαν. Ἄλλοι δίδουσιν εἰς τὴν φατρίαν ταύτην τόνομα φατρίας τῆς ἐνεργείας. Οὐδένα θέλω νὰ παραγκωνίσωὔτε νὰ καταπνίξω τοὺς πόθους τῶν ἄλλων· ἀλλ' ὀφείλω ὁμολογήσω ταπεινῶς, ὅτι μίαν μόνην ἀξιομνημόνευτον φατρν γινώσκω ὑπάρχουσαν ἐν τῇ πατρίδι μου, φατρίαν μὴ ἀνεκμένην νὰ ἔχῃ ὡς ἐμβλημα ὄνομά τι, ἢ νὰ ὑποτάσσηται εἰ ἄνδρα τινά· αὕτη δὲ εἶναι ἡ δυναμένη νὰ ἐπικληθῇ φατρίαν ἀνεξαρτήτων προοδευτικῶν. Ἡ φατρία αὕτη ἔκαμε τὴν ἐνάστασιν τοῦ 1848, τὸς προσαρτήσεις καὶ ψηφοφορίας τοῦ 859 καὶ 1860. Ἐπολέμησε μετὰ τοῦ βασιλέως τον ὑπὲρ αξαρτησίας πόλεμον καὶ μετὰ τοῦ Γαριβάλδη τὸν ὑπὲρ τι ἑνώσεως, καὶ σήμερον ἐγκολποῦται τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα κραυγάζουσα. — Ἡ Ῥώμη εἶναι ἡμετέρα! — κραυγὴν ἣν δὲν ἰσχυσε νὰ κατασιγάσῃ ἡ ἥττα τοῦ Γαριβάλδη.

Ἡ φατρία αὕτη εἶναι ἡ μᾶλλον ἰσχυρὰ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ καὶ τῷ ἐκλογικῷ Σώματι, καὶ εἰς αὐτὴν ἀνήκει σύμπαν σχεδὸν τὸ ἑκατομμύριον τῶν ἐθνοφυλάκων, ὅπερ κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἑδδομε συνεχῆ τεκμήρια πατριωτισμοῦ καὶ φρονήσεως. Μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ ὑπουργείου Ῥατάτσῃ, ἔμειναν ἐν ἐπιφυλάξει· δὲν ἐπεδοκίμασε τὴν ἄκαιρον ἐπανάστασιν τοῦ Γαριβάλδη, καὶ μετὸ τὴν πτῶσιν αὐτοῦ διετήρησε σωστὴν ἀξιοπρεπῆ καὶ αὐστηρὰν. Μήπως ἡ φατρία αὕτη ἀπεχώρησε τῆς πολιτικῆς σκηνῆς; Καθόσον ἐγὼ γινώσκω, ὄχι βέβαια. Τοὐναντίον, πέριμένει νὰ ἀνοιχθῇ τὸ κοινοβούλιον καὶ νὰ λαλήσῃ ὁ βασιλεὺς, εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὁποίου ἔχει μεγάλην πίστιν, ὅπως φωτισθῇ περὶ τῶν διατρεχόντων.

Τὸ πρόγραμμα τῆς φατρίας ταύτης δύναται νὰ ἀπαναθισθῇ ὡς ἑξῆς· Ἐλευθερία καὶ ἰσότης, κοινωνική, πολιτικὴ καὶ θρησκευτική· μία Ἰταλία μετὰ τῆς Ῥώμης ὡς μητροπόλεως καὶ τῶν Ἄλπεων καὶ τῆς Ἀδριατικῆς, ὡς συνόρων· παραδοχὴ τέλος τῶν συμμαχιῶν ἐκείνων, τῶν μὴ ἀντικειμένων εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὅρῳ τοῦ νὰ ἀφεθῇ μόνον εἰς τας ἐθνικὰς δυνάμεις ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἔργου, διότι σήμερον εἶναι γνωστὸν πόσου τιμᾶται ἡ ξένη ἐπικουρία.

Ὁ γράφων ἐξακολουθεῖ λέγων ὅτι, ἐὰν ὁ Κ. Ῥατάτσης δὲν παρουσιασθῇ εἰς τὸ κοινοβούλιον ἀναγέλλων λύσιν τινὰ τοῦ ῥωμαϊκοῦ ζητήματος, ἀν οὐχὶ ἄμεσον, ἀλλὰ τοὐλαχιστον σαφῆ, βεβαίαν, ὡρισμένην, θὰ ἀναγκασθῇ, ἕνεκα τῆς ἐχθρικῆς ψήφου τῶν Βουλῶν, ἢ νὰ διαλύσῃ αὐτὰς, ἢ νὰ ἀποθέσῃ τὴν ἐξουσίαν. Ἀλλ' αἱ νέαι ἐκλογαὶ θὰ ἀναδείξωσι πιθανῶς ἀντιπροσώπους νέους ἀπείρους καὶ τολμηροὺς, καὶ ἡ κυβέρνησις θὰ ἀναγκασθῇ καὶ ἀκουσα νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἀκάθεκτον δρόμον των, καὶ νὰ βιψοκινδυνεύσῃ τὰ πάντα. Ἐν ἐπιλόγῳ δὲ συμπεραίνει τὰ ἑξῆς:

Πάντα ταῦτα τὰ δεινὰ καὶ οἱ κίνδυνοι δύνανται νὰ ἐξαλειφθῶσι δι' ἑνὸς μόνου λόγου τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος, ἐὰν οὗτος θελήσῃ ὥστε ἡ σύζυγος αὐτοῦ Εὐγενία, ἀντὶ νὰ φροντίζῃ περὶ πολιτικῶν, περιορισθῇ εἰς τοὺς μαργαρίτας καὶ τὰς κρινολίνας, καὶ αντὶ νὰ προεδρεύῃ τοῦ συμβουλίου Ἀυῶν ὑπουργῶν, νὰ προεδρεύῃ τῶν μετημφιεσμένων χορῶν τοῦ Κεραμεικοῦ. Τούτου γενομένου, τὰ πάντα ἔξουσι καλῶς. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ὥρα τῆς ἀφροσύνης ἐσήμανε δυσαιρῶς, ἐὰν μᾶς ῥιφθῇ τὸ χειρόκτιον τῶν δύο δεκεμβρίου, ἡμεῖς θὰ τὸ λάβωμεν, καὶ ἕκαστος Ἰταλὸς θὰ πράξῃ τὸ χρέος του, καὶ θὰ δικάσῃ ἡ θεία δικαιοσύνη.

Κατὰ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῆς εἰς Νεάπολιν εἰσόδου τοῦ Γαριβάλδη, διεσπάρη εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἑκατοντὰς εὐχαριστηρίων ἀναφορῶν, αἵτινες καλυφθεῖσαι ὑπὸ χιλιάδων ὑπογραφῶν, ἐσταλησαν πρὸς τὸν αἰχμάλωτον τοῦ Βαρινιάνου πρὸς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης.

Εἰς τὸ Τράπανι συνέβη σπουδαία ταραχὴ, ἥτις ὀλίγου δεῖν ἀπέληγεν εἰς αἱματηρὰν ῥῆξιν. Ἀγκυροβολήσαντος εἰς τὴν πόλιν ταύτην πλοίου μεταφέροντος λόχον τινὰ ἀκροβολιστῶν, μετασχόντα τῆς ἐν Ἀσπρομόντε μάχης, καὶ ἀποβάντων τινῶν ἐκ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν ξηρὰν, ὁ λαὸς ἐξύβρισεν αὐτοὺς παντοιοτρόπως, κραυγάζων, «Ἔξω οἱ προδόται!» Ἡ ἐθνοφυλακὴ σπεύσασα ἐγκαίρως εἰς τὸν τόπον τῆς συναθροίσεως ἠδυνήθη νὰ προλάβῃ μεγαλειτερα δυστυχήματα· ἀλλ' οἱ στρατιῶται ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ ἐν τῷ λιμένι τῆς Νεαπόλεως σταθμεύων γαλλικὸς στόλος ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ Ἀγιάκκιον τῆς Κορσικῆς.

Ὁ στρατηγὸς Παλλαβιτσίνης ἔλαβε παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων τὸ παράσημον τοῦ λαιμοῦ τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἡ ἡμιεπίσημος γαλλικὴ ἐφημερὶς, τὸ Δημόσιον πνεῦμα, ἐπιμένει λέγουσα ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων, καὶ τοι ἀναβάλλων νὰ ἐκφρασθῇ ἀπροκαλύπτως μέχρι τῆς εἰς Παρισίους ἐπανόδου του, ἢ τῶν νέων βουλευτικῶν ἐκλογῶν, ἐὰν ἀποφασισθῇ ἡ διάλυσις τοῦ νομοθ-

---

ἂν μὲ συνελάμβαναν μέσα εἰς τὸν θάλαμόν μου, αὐτὸ θὰ τὴν διετάραττε. Μόλις εἶπε τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἠκούσθη εἰς τὴν κλίμακα μέγας θόρυβος· κρότος βημάτων ἀναβαινόντων, καὶ ἡ γραῖα θυρωρὸς κράζουσα γεγωνὶ τῇ φωνῇ, -- "Ὀχι, αὐθέντη μου, ὄχι! σᾶς κάμνω ὅρκον εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ὅλην αὐτὴν τὴν ἡμέρα, καὶ ἕως αὐτὴν τὴν ὥρα, δὲν ἔλειψα οὐδὲ στιγμὴν ἀπὸ τὴν θύρα· δὲν εἶδα νὰ ἔμβῃ κανείς!

Εἰς ἄνθρωπος ἠκούσθη ἀποκρινόμενος, -- Καὶ ὅμως εἶναι φῶς μέσα εἰς αὐτὴν τὴν [illegible]

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτον ὁ Ἰαβέρης· ἐγνωρίζετο ἐκ τῆς φωνῆς.

Ὁ θάλαμος ἦτον κτισμένος εἰς τρόπον ὥστε ἡ θύρα του, ἀνοιγομένη, ἔκρυπτε πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου. Ὁ Ἀγιάννης ἔσβεσε τὸ κηρίον, καὶ τρέξας, ἐκρύβη εἰς τὴν γωνίαν ταύτην. Ἡ ὁσία Σεμπλιτία ἐγονυπέτησε πλησίον τῆς τραπέζης.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη. Εἰσῆλθεν ὁ Ἰαβέρης.

Ἔξω ἠκούοντο ψιθυρισμοὶ πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ φωνὴ τῆς θυρωροῦ, ἀρνουμένης ὅτι εἰσῆλθεν ὁ κύριός της.

Ἡ μοναχὴ οὐδ' ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς της. Προσηύχετο. Τὸ κηρίον ἔκειτο ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἑστίας ἐσβεσμένον, ἀλλ' ἡ θρυαλλὶς τοῦ ἔκαιεν εἰσέτι, καὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν αὐτῆς φέγγος ὁ Ἰαβέρης, διακρίνας τὴν καλογραῖαν, ἔμεινεν ἀμφίῤῥοπος.

Ὡς γινώσκομεν ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε περὶ τοῦ Ἰαβέρη, κατὰ βάθος οὗτος ἔτερρε μέγα σέβας πρὸς πᾶσαν ἀρχὴν· ὡς πρώτην δὲ πασῶν τῶν ἀρχῶν ἐθεώρει τὴν ἐκκλησιαστικήν. Ἤτον θρῆσκος, ἀλλ' ἐπιπόλαιος καὶ κατὰ τοῦτο, ὡς καὶ κατὰ πᾶν ἄλλο. Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, πᾶς ἱερεὺς ἦτον πνεῦμα ἀλάνθαστον, πᾶσα δὲ μοναχὴ, πλάσμα ἀναμάρτητον. Ὁ ἱερεὺς, ὁ μοναχὸς, ἡ μοναχὴ, ἦσαν ψυχαὶ κεχωρισμέναι ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου διὰ τοίχου μίαν μόνην θύραν ἔχοντος, καὶ ταύτην οὐδέποτε ἀνοιγομένην, εἰμὴ πρὸς ἔξοδον τῆς ἀληθείας.

Ἅμα εἶδε τὴν καλογραῖαν, τὸν ἤλθε ν' ἀποσυρθῇ. Ἀλλ' εἶχε καὶ ἄλλο χρέος, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκράτει καὶ τὸν προσώθει ἐπιτακτικῶς κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν. Ἔμεινε ὁμοῦ ἀκίνητος, καὶ μόνον ἐτόλμησε μίαν ἐρώτησιν κἂν ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν ὁσίαν Σεμπλιτίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰαβέρης ἐγνώριζε καὶ ἐσέβετο Βαπτέρως, ὡς μὴ ψευσθεῖσαν ἐπὶ ζωῆς τῆς πιῶποτε.

-- Μόνη εἶσαι, ὁσία μου ἀδλφὴ, εἰς αὐτὸν τὸν θάλαμον; εἶπε πρὸς αὐτήν.

Ἡ θυρωρὸς, ἡ πτωχὴ παρ' ὄλγον ἔπιπτε λειπόθυμος ἐπὶ τῆς φρικτῆς σιγῆς, ἥτις διεδέχθη τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἰαβέρη.

Ἡ καλογραῖα ἤγειρε τοὺς ὀφαλμοὺς καὶ ἀπεκρίθη, -- Ναί.

-- Λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰαέρης, μὲ συγχωρεῖς ὅτι ἐπιμένω· κάμνω ἁπλῶς τὸ χρέος μου· δὲν εἶες ἀπόψε κἀνένα . . . ἕνα ἄνθρωπον ὅστις ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν υλακὴν, καὶ τὸν ζητοῦμεν· αὐτὸν τὸν λεγόμενον Ἰάννην Ἀγιάννην· δν τὸν εἶδες;

Ἡ καλογραῖα ἀπεκρίθη, -- Ὄχι.

Ἡ ὁσία ἐψεύσθη. Ἐψεύσθη ἐς, ἀλλεπαλλήλως, ἀδιστάκτως, ἐκτενῶς, ὡς ἐν ἀποφάσει θυσίας.

-- Σὲ ζητῶ συγγνώμην, εἶπεν Ἰαβέρης· καὶ ἀνεχώρησε χαιρετήσας ταπεινότατα.

Ὦ κόρη ἁγία! πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἤδη δὲν εἶσαι πλέον τοῦ κόσμου τούτου· ἔφθασες τὰς παρθένους τὰς ἰδελφάς σου, τοὺς ἀγγέλους τοὺς ἀδελφούς σου, ἐν τῷ ἀϊδίῳ φωτί. Ἀντιφεριθήτω σοι τὸ ψεῦδος τοῦτο ἐν τῷ παραδείσῳ!

Τόσον ὁριστικὴ ἐφάνη εἰς τὸν Ἰαβέρην ἡ διαβεβαίωσις τῆς ὁσίας Σεμπλιτίας, ὥστε οὐδ' ἐπρόσξεν εἰς τὴν θρυαλλίδα τοῦ ἐσβεσμένου κηρίου ἐκείνου, ὅτι ἀκόμη ἐκάπνιζε.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἄνθρωπός τις, διερχόμενος διὰ τῶν δένδρων καὶ τῆς σκιᾶς, ἀπεμακρύνετο ἐν τάχει ἀπὸ τῆς πόλεως Μ. ἐπὶ Μ . . . πρὸς τὰ Παρίσια. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτον ὁ Γιάννης Ἀγιάννης. Δύο ἢ τρεῖς ἁμαξηλάται ἀπαντήσαντες αὐτὸν, ἐμαρτύρησαν ὅτι ἐκράτει ἐν δέμα ὑπὸ τὴν μασχάλην του καὶ ὅτι ἐφόρει βλοῦζαν. Ποῦ εὗρε τὸ φόρεμα τοῦτο; Οὐδεὶς ποτε ἔμαθεν. Ἀλλὰ πρό τινων ἡμερῶν εἶχεν ἀποθέσει εἰς τὸ νοσηλευτήριον τοῦ ἐργοστασίου πέντης τις ἐργάτης, οὐδὲν ἄλλο ἀφίσας εἰμὴ τὴν βλοῦζάν του. Ἴσως ἦτον αὐτή.

Ἕνα τελευταῖον λόγον περὶ τῆς Φαντίνης.

Ὅλοι ἔχομεν μίαν κοινὴν μητέρα, τὴν γῆν. Ἡ Φαννὶα ἀπεδόθη εἰς τὴν μητέρα της. Ὁ ἐφημέριος ἐνόμισεν ὅτι καλῶς ἔραττε, καὶ καλῶς ἔπραξεν ἴσως, φυλάττων διὰ τοὺς πτωχοὺς τὰ πλιστα ἐκ τῶν ὅσα ἀρῆκεν ὁ Γιάννης Ἀγιάννης κτήματα. Διότι, τέλος πάντων, περὶ τίνος ἐπρόκειτο; περὶ ἑνὸς καταδίκου τοῦ κατέργου καὶ μιᾶς κοινῆς. Ὅθεν ἔκαμεν εἰς τὴν Φαντίναν μίαν κηδείαν ἁπλουστάτην· ἐηλαβὴ τὴν περιώρισεν εἰς τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον· εἰς τὸν κοινὸν λάκκον.

Καὶ ἐτάφη λοιπὸν ἡ Φαντίνα εἰς μίαν γωνὶαν τοῦ κοιμητηρίου, ὅπου ἐθάπτοντο δωρεὰν ὅλοι οἱ πτωχοὶ, εἰς τόπον ἀνήκοντα εἰς ὅλους καὶ εἰς κἀνένα, καὶ ὅπου χάνονται οἱ πένητες.

Εὐτυχῶς, ὁ Θεὸς γινώσκει ποῦ νὰ ἐπαφῇ πᾶσαν ψυχήν.

Ἤπλωσαν τὴν Φαντίναν εἰς τὴν σκοτὰν, μεταξὺ τῶν τυχόντων τεταπεινωμένων ὀστέων· ὑπέστη τὴν ἐπιμιξίαν πάσης σποδοῦ. Κοινὴ, ἐῤῥίφθη εἰς τὸν κοινὸν λάκκον. Ὁ τάφος της ὑπῆρξεν ὅμιος μὲ τὴν κλίνην της.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΚΑ' ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ. (1)

---

(1) Τὸ μέχρι τοῦδε ἐκδοθὲν μέρος τῶν ΑΘΛ